

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa "P." Spółki Akcyjnej w G.
przeciwko A. H.
o wydanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt XII Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego dla strony powodowej kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2014 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację pozwanego A. H. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 października 2013 r., który nakazał pozwanemu wydanie powodowej „P.” Spółce Akcyjnej w G., stanowiący własność powoda samochód ciężarowy marki M. i zasądził od pozwanego na rzecz powódki koszty postępowania. Podstawą rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji był art. 675 § 1 w związku z art. 709¹⁷ k.c. oraz postanowienia umowy leasingu zawartej między stronami. W wyniku

rozpoznania apelacji pozwanego i ją oddalając Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Rejonowego.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 104 k.c. przez jego niezastosowanie w sprawie „i przyjęcie, że konkludentne, polegające na wytoczeniu i popieraniu powództwa, potwierdzenie jednostronnej czynności prawnej dokonanej przez tzw. rzekomego pełnomocnika konwaliduje tę czynność”, a w konsekwencji co najmniej przedwcześnie zastosowanie art. 103 § 1 k.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz zmianę poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego przez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona powodowa wniosła o odmowę przyjęcia skargi, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany powołał się na oczywistą zasadność skargi. Jednakże tej oczywistości nie wykazał w sposób, w jaki powinien to uczynić na gruncie znanego i utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego oraz poglądów doktryny w tym względzie. W szczególności z toku wywodów Sądu drugiej instancji w zakresie wykładni przepisów o pełnomocnictwie nie można dopatrzyć się braku ich spójności i braku uzasadnienia w okolicznościach sprawy. Nawet mimo ewentualnego braku dokumentu pełnomocnictwa jest widoczne, że osoba dokonująca wypowiedzenia umowy działała w imieniu powódki. Ponadto, pełnomocnictwo do dokonania czynności istniało i zostało przedstawione w sprawie wtedy, jak przekonująco zostało to wyjaśnione w odpowiedzi na skargę, gdy powstała co do tego wątpliwość. Nie jest zrozumiałe, dlaczego dowód ten, mimo jego oczywistej wagi Sąd Okręgowy uznał za spóźniony. Z tych względów trudno uznać wniesioną skargę kasacyjną za zasadną w jakimkolwiek stopniu, w każdym razie nie w takim, który by stanowił o wypełnieniu dla jej przyjęcia art. 398¹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Na podstawie art. 398 § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

l.n